

por volen que'm fassi un lloro? El de cân Tápias no'l podrán pas fer parlar; temps ha que l'alevosa escopetada d'un célebre cassador de lloros el deixá sense vida, ¡pobret!

— No home, no, no farán sortir cap lloro mort; un lloro mort fora un lloro mut i ells ja diuen que no serà cap lloro mut.

— Doncs aquí está en perill qualsevol lloro viu que fassin sortir, i amb aixó havien de pensar-hi.

— ¿En perill de qué?

— De desapareixer.

— ¿De desapareixer? No t'entenc...

— Sí, de morir; perquè'l dia que's descuidin i els surti fora la gávia, encar que sigui un moment, es lloro mort. Tenen a la seva colla el célebre cassador de lloros, que prou nomenada i merescuda fama conquerí en época no molt llunyana, i si veu el lloro no's sabrá estar de ventar-li escopetada.

— No pas are, que es temps de veda.

— No n'hi ha de veda per a els lloros; ¿no veu que fora del seu país no críen?

— Nasí, parlant d'aquets romansos se'ns ha passat el rato de la conversa i are no tenim temps de parlar de res important.

— Bé, tot distreu en aquest mon, senyor Gregori. Jo, sentint que'm deien *Boby* i ninot i pagés, i que amenassen amb espatllar ninots i esbotzar orgues i tot lo demás que m'ha esplotat vosté, he passat un ratet distret.

— Podiem haver parlat d'altres coses més sèries.

— També te raó, però la culpa no es nostra, es dels de l'altre acera que ens han escotats.

— Per avui ja hem passat l'estona.

— Doncs, fins la setmana entrant.

— A Déu, Nasí. Vigila que no t'espatllin i que'l lloro no't mossegui.

— Per are lo que'm fan es propaganda.

— Es vritat. Ells son els que t'han fet conèixer de tothom parlant ne tant, però per aixó vigila...

— No tingui por. Veu, ja porto un bon bastó i qu'es de tortellatjel

Per trasllat
MARCHI.

El Comitè de Proveïments

UN diari de Madrid, amb el propòsit de desprestigiar els homes i les coses de Catalunya, publica una informació parlant del Comitè de Proveïments que, amb aplaudiment general, ha funcionat en la nostra ciutat durant la passada vaga, i que tant ha contribuït que no manquessin les coses mes indispensables per a la vida.

I després d'una sèrie d'inexactituds, parla de la incautació de la farina conduïda pels vaixells de la casa Allende. Cal fer notar que el director de l'esmentat diari—«El Mundo»—és don Andreu de Boet, l'ex-candidat derrotat per Granollers, germà d'un dels directors de dita entitat mercantil, que és al mateix temps, «gerent i propietari del periòdic»; i és convenient així mateix fer observar que la farina incautada venia de l'Argentina «i anava destinada a Portugal»: detall interessant que brindem al ministre de Proveïments i al Comitè de Tràfec Marítim perquè vegin la manera com alguns navilers espanyols compleixen l'obligació de destinar els seus vaixells al tràfec nacional.

Doncs bé, el diari del senyor Boet i de la casa Allende diu que, per a fer efectiva la incautació es va haver de recórrer a un Sindicat d'Importació, que va cobrar una comissió del 3 per cent; que una personalitat que formava part del Comitè, va plantejar la qüestió de que la comissió era excessiva, proposant que es rebaixés a un i mig per cent; i que, encara que la proposta «no va sentar bé a alguns elements del Comitè» (no es nomena a ningú, però es dóna a entendre que fórem els regionalistes), no hi va haver més remei que acceptar-la.

El diari del senyor Boet usa el mateix procediment, en contar els fets, que alguns navilers en transportar farina de l'Argentina a Portugal, fent creure que va destinada a Espanya. Per aixó, amb l'objecte de restablir la veritat dels fets, fem constar, amb la seguretat que cap de les honorables persones que formaven el Comitè mixt de Proveïments ho rectificarà:

Que la primera incautació de farines fou acordada, «sense intervenció del Comitè» pel governador civil que fou qui va encomanar les gestions necessàries per al pa-